

[Jane Oksen]

uden for hjemmet efter reglerne om særforsorg og efter 1980 efter reglerne i bistandsloven vedrørende vidtgående fysisk og psykisk handikap?«

Begrundelse

Det kan efter spørgerens mening ikke være rimeligt, at en kommune skal betale med tilbagevirkende kraft, når der er gået 9 år efter en lovændring. Det kan jo i værste fald i år 2000 blive regninger for 20 år. En forældelsesfrist på 20 år burde ikke gælde i disse sager. Hvad mener ministeren er rimeligt.

Svar (4/9 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Det følger af principperne i bistandslovens opholdskommuneregler, jf. §§ 10 og 11, at en amtskommune, der benytter pladser på en institution til personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap beliggende i en anden amtskommune, skal afholde udgifterne ved institutionsopholdet sammen med den kommune, som klienten havde ophold eller bopæl i på anbringelsestidspunktet. Dette gælder også for klienter, der var optaget på institutioner ved udlægningen i 1980.

Under forberedelserne til udlægningen af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg i 1980 var man klar over, at en sådan betalingsordning kunne give problemer. Der kan således være ældre klienter, som for mange år siden har fået ophold på en særforsorgsinstitution, og hvor tilknytningen til deres retlige hjemstedskommune og -amtskommune må forekomme en smule formel.

På den anden side vil det efter en udlægning være helt nødvendigt, at enhver klient får tilknytning til en kommune, så der er klare regler for ansvaret og betalingsforpligtelsen for den pågældende – også for at sikre, at klienten ikke bliver glemt.

Selv om tilknytningen til hjemstedskommunen og amtskommunen nok i enkelte tilfælde kan fremstå som lidt spinkel, må den dog antages i det samlede billede at give en mere retfærdig ansvars- og byrdefordeling frem for at placere udgiften hos den kommune og amtskommune, hvor institutionen ligger. Dette sidste ville koncentrere uforholdsmæssigt store byrder på kommuner og amtskommuner, hvor store institutioner i tidens løb er blevet placeret.

Den valgte fremgangsmåde har derimod større sammenfald med fordelingen af det kompensationsbeløb, der blev ydet som bloktilskud.

Socialstyrelsen orienterede ved brev af 10. juli 1979 til samtlige kommuner, amtskommuner og forsorgscentre om døgnanbragte klienter under åndssvageforsorgen pr. 31. maj 1979 fordelt efter blandt andet opholdskommune ved anbringelsen. Der blev den 29. august 1979 yderligere udsendt meddelelse til social- og sundhedsforvaltningerne i samtlige kommuner og amtskommuner om klienter under den øvrige særforsorg fordelt på kommuner, institutioner og foranstaltninger.

Der er ikke i bistandsloven fastsat nærmere bestemmelser om forældelse af refusionskrav mellem to kommuner.

En begrænsning i refusionskrav under påberåbelse af forældelse kan således efter Socialministeriets opfattelse ikke støttes af bestemmelser i bistandsloven, og et grundlag for en sådan begrænsning må dels søges i Danske Lovs regel om forældelse efter 20 år, dels i forældelsesloven fra 1908. Førstnævnte er hovedreglen om forældelse, og den 5-årige forældelse gælder kun for fordringer, der klart omfattes af undtagelsesloven fra 1908.

Den endelige afgørelse af spørgsmålet om, efter hvilke regler en kommunes refusionskrav mod en tidligere opholdskommune forældes, hører under domstolene.

Hvorvidt en kommunes passivitet med hensyn til at gøre refusionskrav gældende kan føre til, at kravet ikke skal imødekommes, når det fremsættes, må således afgøres af domstolene.

Spørgsmålet om betalingsforpligtelsen har således været nøje overvejet i forbindelse med særforsorgens udlægning i 1980, og jeg agter ikke at tage initiativ til at ændre dansk lovs regler om forældelse.

Spm. nr. S 1140

Til *sundhedsministeren* (25/8 89) af:

Torben Lund (S):

»Med henvisning til Sundhedsudvalgets alm. del, bilag 543, udbedes begrundelse og oplysning om, med hvilket sigte medicinaldirektøren den 4. juli 1989 har truffet beslutning om genforhandling af dispensationen til medicinalfirmaet Merck Sharp & Dohme/Danmark til at forhandle Virivac, stabiliseret med ikkete-stet albumin, indtil 30. juli 1991.«